

3 Ιουνίου 2013

Το άρωμα που άφηνε πίσω του

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Image not found or type unknown

Πρέπει να το καταθέσω από την αρχή. Δεν ξανασυνάντησα τόση άδολη και ειλικρινή θλίψη για τον θάνατο ενός ανθρώπου. Τόση πολλή αληθινή αγάπη και εκτίμηση για έναν ιερέα. Από ανήλικα παιδιά. Από ανήσυχους έφηβους. Από νέους φαινομενικά σκληρούς και αδιάφορους για καθετί που συμβαίνει γύρω τους. Από μεσήλικες φορτωμένους με το άγχος της επιβίωσης για τους ίδιους και την οικογένειά τους. Από ηλικιωμένους απόμακρους, γαντζωμένους στις μελαγχολικές τους σκέψεις.

Ο πάτερ Μιχάλης Καλλονάς, 56 χρονών, γεννημένος στα Λατσιαά, εγκατεστημένος στον Λυθροδόντα, για τριάντα χρόνια ιερέας στην Αγία Βαρβάρα, πατέρας επτά γιων, τριών θυγατέρων και παππούς τεσσάρων εγγονιών, ήταν για όλη την

περιοχή ένα ατσαλένιο, πνευματικό στήριγμα στις δυσκολίες.

Τους ήξερε όλους καλά, όσο δεν τους ήξεραν οι στενοί συγγενείς τους - άλλωστε αυτός τους βάπτισε, τους κατήχησε, τους εξομολόγησε, τους πάντρεψε, τους επισκέφθηκε στο σπίτι ή στο νοσοκομείο όταν κείτονταν άρρωστοι, τους έκανε παρέα όταν ένιωθαν μοναξιά.

Το απέδωσε ως εξής ο κοινοτάρχης Αγίας Βαρβάρας Μάριος Γεωργίου, στον επικήδειό του χτες, στην εκκλησία Αγίου Θεράποντος στον Λυθροδόντα: «Ο πάτερ Μιχάλης ήταν ο ιερέας μας, ο καθοδηγητής μας, ο πνευματικός μας πατέρας, ο εξομολόγος μας, ο άνθρωπος που μας ενέπνεε με τον λόγο του και το προσωπικό του παράδειγμα, που βρισκόταν δίπλα μας σε κάθε μας χαρά, λύπη ή πόνο. Τριάντα χρόνια υπηρέτησε με ζήλο, ταπεινότητα και υποδειγματική χριστιανική πραότητα τον ιερό ναό της Αγίας Βαρβάρας.

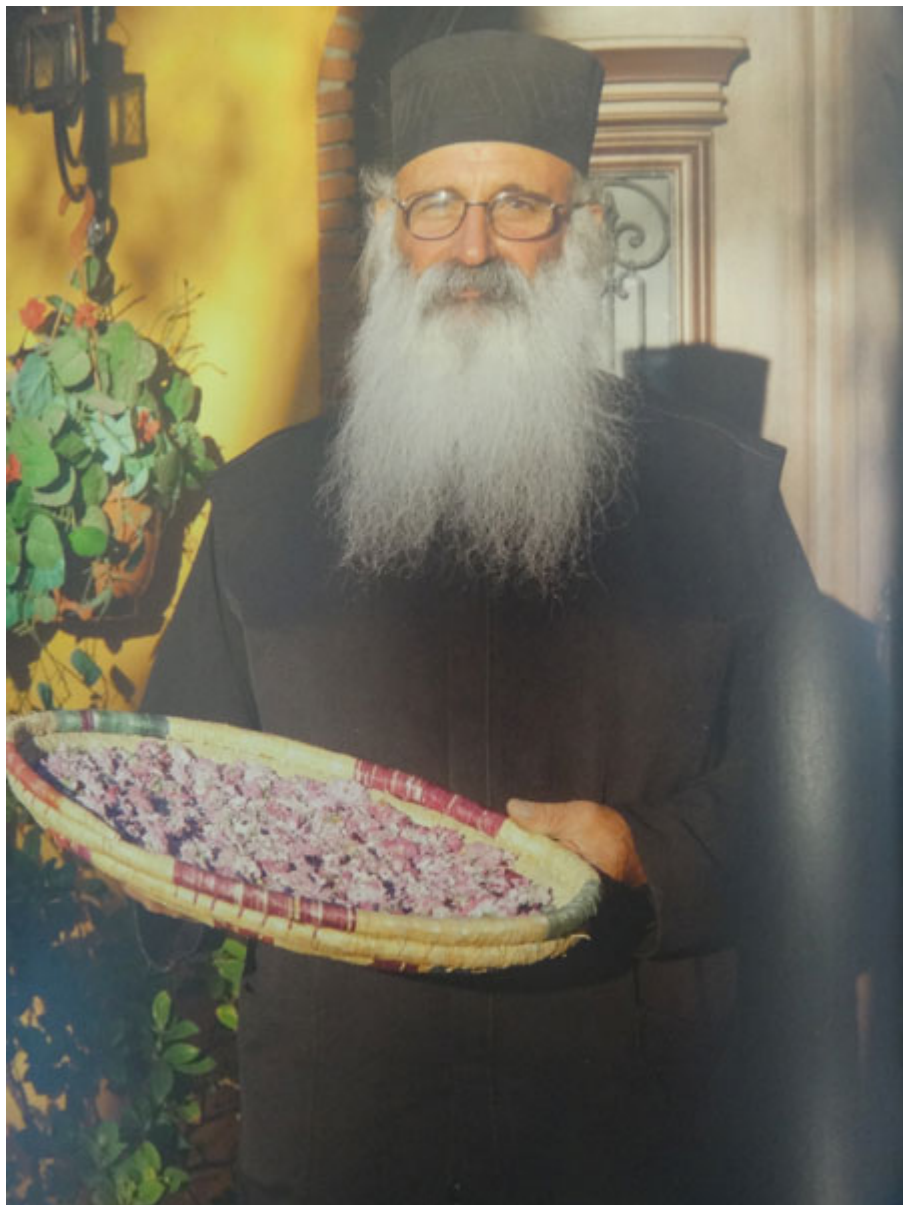
»Πρωτοστάτησε στον εξωραϊσμό του ναού και του περιβάλλοντα χώρου του. Σαν να ήταν χτες που ο ίδιος έκανε και τον χτίστη και τον εργάτη, προκειμένου να ανεγερθεί η αίθουσα για τις ανάγκες των κατηχητικών ομάδων της εκκλησίας μας. Φρόντισε να οργανώσει τη Χριστιανική Ένωση Γυναικών, τις ομάδες κατηχητικού για όλες τις ηλικίες, όργωνε κυριολεκτικά το χωριό, πηγαίνοντας από πόρτα σε πόρτα προκειμένου να αφουγκραστεί τα προβλήματα του ποιμνίου του.

»Μικροί, μεγάλοι τον σέβονταν, τον αγαπούσαν και έβλεπαν στο πρόσωπό του

έναν στοργικό πατέρα, έναν αδελφό, έναν χαρισματικό ιερωμένο. Κοντά μας στους γάμους και στις βαφτίσεις. Στις κηδείες αγαπημένων μας προσώπων. Έτοιμος πάντα να συμβουλευτεί, να παρηγορήσει... Κάθε φορά στη Θεία Λειτουργία ενστάλαζε στις ψυχές όλων μας τον Λόγο του Θεού, μέσα από τις εμπνευσμένες ομιλίες του».

Δεν ξέρω αν η έμπνευση, στην οποία αναφέρθηκε ο κοινοτάρχης Αγίας Βαρβάρας, είχε να κάνει με οποιαδήποτε Θεία παρέμβαση, όμως σίγουρα χαρακτήριζε αυτό που θα έλεγα ταλέντο του να επικοινωνεί πραγματικά με τους άλλους. Αυτό το ταλέντο του δεν του το χάρισε κανείς, ήταν ένα δικό του, προσωπικό επίτευγμα που το πετύχαινε κάθε μέρα της ζωής του, μέχρι την τελευταία του στιγμή, όταν έπεσε κτυπημένος από δύο τόνους ροδόσταγμα στο εργαστήρι που το έφτιαχνε για χρόνια.

«Πάντα ήξερα ότι πέρασε από εδώ ο πάτερ Μιχάλης, τόσο ωραία ήταν η μυρωδιά του από το ροδόσταγμα», μου είπαν πολλοί την ημέρα της κηδείας του.

<http://www.sigmalive.com/simerini/columns/eks+aformis/564110>